

Öğrenme ve Marie Curie

Öykü
Özge Selçuk, Reyhan Bask

Resimler
Seda Yazıcı

Altı öykü kitabından oluşan, Etik Kitaplar Dizisi Projesi, çeşitli aşamalarda aşağıda isimleri verilen kişilerin destekleri ile gerçekleştirilmiştir. Onların katkıları olmadan bu proje sonlanamazdı. Kendilerine, etik bilinç-
lenme konusunda büyük yararlar sağlayacağına inandığımız bu kitaplara verdikleri katkılar nedeniyle çok
teşekkür ederiz.

Projenin başlangıç aşamasında görev alan ODTÜ öğretim üyelerinden;
Feride Acar, Seçil Akgün, Füsun Akkök, Sencer Ayata, Akın Ergüden, Nezih Güven, Olcay İmamoğlu,
Güneş Müftüoğlu, Bengi Öner, Canan Özgen, Eyüp Özveren, Erol Sayın, İsembike Togan ve
Fatoş Yarman Vural

Öykü Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Servet Bal, Mübeccel Gönen, Serpil Ural, Canan Özgen

İllustrasyon Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Mürşide İcmeli, İsmail Kaya, Filiz Şenler, Canan Özgen, Serpil Ural

Projenin MEB tarafında desteklenmesinde büyük katkıları olan eski MEB müsteşarı;
Bener Cordan

MEB Müsteşar yardımcısı, eğitimci ve şair
Hüseyin Acar

Projeye başından itibaren manen büyük destek veren ve takipçisi olan Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri;
Kemal Nehrozoğlu

ISBN 975-8602-35-0

Öykü: Özge Selçuk, Reyhan Bask

Resimler: Seda Yazıcı

Tasarım: Gökhan Okur

CTP: X Repro

Baskı: X Matbaası

Adres: ODTÜ Uygulamalı Etik Araştırma Merkezi (UEAM) Başkanlığı 06531 Balgat, Ankara

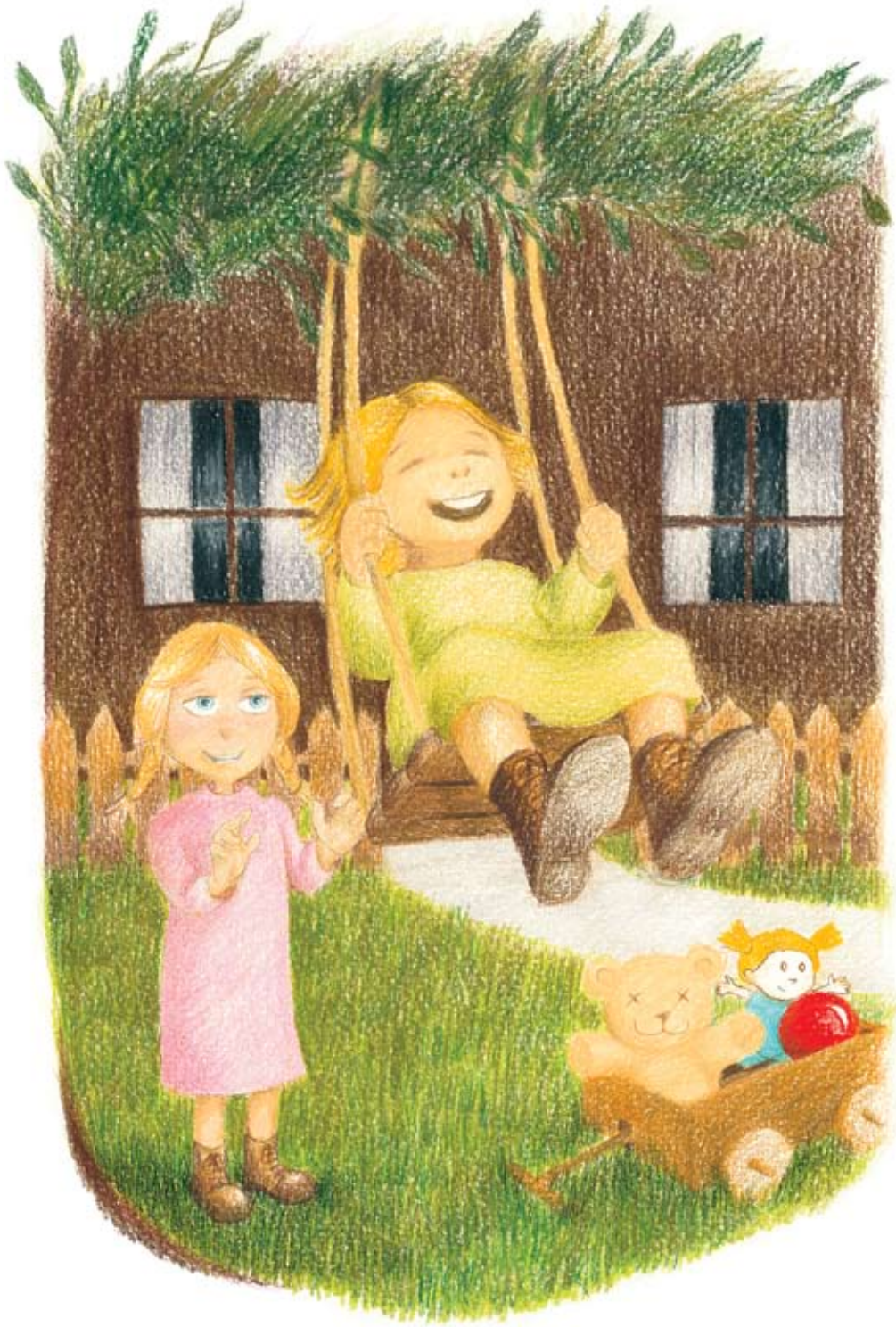

Bu öykü, öğrenmeyi çok seven Marie Curie'yle ilgilidir. Öykü onun yaşamındaki önemli olaylara dayandırılmıştır. Marie Curie'yle ilgili tarihsel bilgiler kitabın sonunda yer almaktadır.

Küçük Marya, karlı bir kış günü Varşova'da doğmuş. Dünyaya geldiğinde, onu bekleyen zorlu yaşamdan ve kazanacağı büyük başarılarından habersizmiş. Babası fizik ve matematik öğretmeniymiş. Ailesini geçindirmek için çok çalışır, başka ailelerin çocuklarına ders verirmiş.

Pamuk gibi yumuşacık teni, masmavi gözleri, yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemesi ve sevecenliği ile tüm kasabanın ilgisini üzerine çeken sevimli bebek Marya, annesi, babası ve üç kardeşi ile birlikte yaşarmış.

Marya ve kardeşi Bronya, babalarının çalışma odasında deney kitaplarına bakar, bahçede oyunlar oynar, salıncakta sallanırlarmış. Akşamın gelmesini ipe çekerlermiş. Çünkü babaları işten gelince hep birlikte akşam yemeği yerler sonra da Marya ve Bronya, fen dersi için babalarının çalışma odasına giderlermiş. Öğretmen olan babaları, kızlarının okula gitme yaşı gelinceye kadar, onlara evde ders çalıştırmış.

İki kardeşin fen dersine olan merakları, babalarının çocuklar için hazırladığı resimli bir fen kitabını bulmalarıyla başlamış. Bronya, okumayı öğrendiğinden, kardeşine resimlerin altındaki yazıları okuyormuş. Marya'nın tek isteği, Bronya gibi okumayı öğrenmek, babasının deney kitaplarını tek başına okuyabilmekmiş. Babası, Marya'daki bu okuma, öğrenme isteğini anlar anlamaz, hemen kağıdı kalem eline almış ve birlikte ilk derslere başlamışlar. Marya okumayı çok kısa bir sürede öğrenmiş. Marya'daki öğrenme isteği ve yeteneği babasını çok sevindiriyormuş. İleride onun da kendisi gibi başarılı bir bilim insanı olabileceğini düşünüyormuş. Ama o zamanlar, bir kızın erkekler kadar okuması ve bilim kadını olması olanaklı değilmiş. Babası tüm bunlara karşın, Marya'nın sonsuz öğrenme isteği ile her güçlüğü yeneceğine inanıyormuş.

Bronya da ablaları gibi yatılı okula başlayınca, Marya günlerini, babasının çalışma odasında geçirmeye başlamış. Çünkü tek başına oyun oynamayı sevmeyen Marya için bahçede kendi kendine oynamak çok sıkıcıymış. Bunu fark eden annesi, babasına durumu anlatmış ve birlikte Marya'nın bu durumuna bir çare düşünmüşler.

Fakat ortada çok büyük bir sorun varmış. Babasının maaşı, yatılı okuyan diğer kardeşlerine ancak yetiyormuş. Ayrıca, Marya'nın yaşı da henüz çok küçükmüş. Bu yüzden annesi ve babası Marya'yı evlerinin yakınındaki okula göndermek için okul müdürüyle konuşmaya karar vermişler.

Babası parasal durumlarını, yaşının küçük olmasına karşın Marya'nın öğrenme hevesini anlatmak için okula gitmiş ve okul müdürü ile konuşmuş. Marya'nın çok çalışkan, yeni şeyler öğrenmeye çok meraklı ve çabuk öğrenen bir çocuk olduğunu, eğer onu okula alırlarsa, gerçekten de çok başarılı bir öğrenci olacağına inandığını, ancak parasal olarak olanaklarının çok kısıtlı olduğunu söylemiş. Müdür bunun üzerine, yalnızca yarım gün okula gelmesi koşuluyla Marya'yı okula kabul etmiş.

Marya'nın artık yalnızca öğleden sonrası boşmuş. Marya sabahları okulda yeni şeyler öğrendiğine çok seviniyormuş. Öğleden sonraları ise yeni bilgiler öğrendiği okulundan ayrılması ona çok zor geliyormuş.

Marya'nın bu durumunu anlayan babası, onu öğleden sonraları kendi okuluna ve laboratuvarına götürmeye karar vermiş. Bir gün,

– Bugün bir değişiklik yapıp, benimle iş yerime gelmek ister misin? diye sormuş Marya'ya. Bunu duyan Marya öyle mutlu olmuş ki, teşekkür etmek için babasının boynuna sarılmış. Fen bilimleriyle uğraşan babası, çok büyük bir üniversitede çalışmakta, laboratuvarında deneyler yapmaktaymış. Babası ilk önce, Marya'ya çalıştığı yeri göstermiş. Kocaman dev şişeler, rengarenk sular, cam bölmeler içindeki minik fareler...

Marya her şeye büyük bir dikkatle bakıyormuş. Önünde durduğu cam kutulardaki fareleri göstererek, hayretle sormuş:

– Babacığım, bu fareler niye burada yaşıyor? Fareler bahçede yaşamazlar mı? Babası:

– Onlar deney fareleri. Deneylerde kullanılan bu farelere “kobay” denir. İnsanlar üzerinde yapamayacağımız deneyleri fareler üzerinde yapıyoruz. Böylece, insan hayatını kurtaracak yeni ilaçlar bulabiliyoruz, diye yanıtlamış ve Marya merak içinde farelere bakarken,

– Evet şimdi ders zamanı. Burada kitabını okuyarak ya da fareleri izleyerek, onlarla konuşarak beni bekleyebilirsin. İstersen bahçeye de çıkabilirsin. Bir sorun olursa ben koridorun sonundaki sınıfta olacağım, diyerek dersine gitmiş. Marya babasının gittiğini fark etmemiş bile, o hala cam kutular içindeki fareleri seyreliyormuş.

Marya babasının önerisine uyarak farelerle konuşmaya başlamış.

– Sizler burada sıkılmıyor musunuz? Bütün gün boyunca bir çember içinde dönüp durunca başınız dönmüyor mu?

Tam arkasını dönmüş, rafta duran renkli sıvılara bakarken, arkadan gelen bir sesle irkilmiş:

– Hiç de sıkıcı değil tamam mı! Marya sağına bakmış, kimse yok, soluna bakmış, orada da kimse yok! Korkuyla karşılık vermiş.

– Kim, kim konuştu?” diye sormuş.

– Ben konuştum. Buraya bak, cam bölmenin içine! Küçük Marya, gözlerini cam bölmeye doğru çevirmiş. Cam bölmedeki fare, çemberin içinde dönmeyi bırakmış, Marya ‘ya doğru bakıyormuş.

– Sen, sen konuşuyorsun! Ama nasıl olur, fareler konuşmaz ki!

– Sen neden bizim hayatımıza sıkıcı dedin? Bizim yalnızca çemberde döndüğümüzü mü düşünüyorsun yoksa? Biz burada birbirimizle konuşup arkadaşlık yapıyoruz. Deneyler devam ederken de merakla izliyoruz. Bizim yaptığımız hiç de sıkıcı değil! İnsanlar bizim üzerimizde deneyler yaparlar. Bize çok güzel yiyecekler verirler. Yaptıkları bazı deneyler çok eğlenceli olur. Hey, bu arada içinde bulunduğum kutunun kapağını biraz aralar mısın, seni duymakta zorluk çekiyorum! demiş fare.

– Aaa, demek sen de deney yapmayı biliyorsun! O zaman sen de bilim faresisin! demiş Marya, sonra da küçük farenin isteğini memnuniyetle yerine getirmiş.

– Teşekkür ederim! demiş mutlu fare. Söyle bakalım, sen neler yapıyorsun bütün gün?

– Ben sabahları okula gidiyorum! Okuldan sonra da tüm dünyayı geziyorum, geçenlerde Afrika’daydım. Orada kocamaaaan çöller var, biliyor musun? Avustralya’da da kanguru denilen kocaman tavşanlar var!

– Uyduruyorsun! demiş küçük fare, Marya’ya. Sen dünyayı dolaşmak için çok küçüksün bir kere, üstelik dünya da okuldan sonra dolaşmak için fazla büyük! Marya küçük bir kahkaha atmış. Bu fare gerçekten akıllıymış, ama yeteri kadar değil!

– Bak, demiş Marya küçük fareye, kitaplıktan aldığı bir kitabı göstererek. İşte dünya burada! Kitapların içinde! Kitaplarda dünyayla ilgili merak ettiğin her şeyi bulabilirsin! Küçük fare şaşırılmış!

– Başka neler var kitapların içinde? diye sormuş. Marya anlatmaya devam etmiş:

– Mesela, sen yerçekimi nedir, biliyor musun? Sonra, eline masanın üzerinde duran bir kalemi almış ve yere bırakmış. Marya ve minik fare, kalemin düşüşünü izlemişler.

– Yer çekimi, yani yerin çekim kuvveti, elimdeki kalemi yere doğru çekti. Eğer yer çekimi olmasaydı, şu an hepimiz havada uçardık. Bir düşünsene, ne komik olurdu! demiş ve minik fare ile gülüşmüşler. Marya, kardeşi Bronya gittiğinden beri hiç bu kadar eğlenmediğini düşünmüştü. Minik dostu fareyi çok sevmiş.

Babasının içeri girmesi ile, Marya'nın ve farenin konuşmaları kesilmiş.

– Eee, neler yaptın ben yokken? Anlat bakalım, demiş babası.

– Fareleri izledim, onlarla konuştum ve çok eğlendim, diye yanıtlamış Marya.

Aslında Marya ile farenin konuşması bir hayalmiş. Hiç fareler konuşur mu? Marya küçük farenin zaman zaman yerine geçerek, aslında kendi kendine konuşuyormuş. Bu da Marya'nın çok hoşuna gitmiş. Kendi kendine bulduğu bu oyundan çok hoşlanmış. Yalnız olduğunda farenin ona arkadaşlık etmesi çok güzel bir düşünceymiş. Babası ile kapıya doğru yürürken içinde farenin olmadığı, boş cam bölme, babasının da, Marya'nın da dikkatini çekmemiş. Minik fare, Marya babasıyla konuşurken aralık olan bölmeden çıkmış ve Marya'nın elbisesinin cebine girmiş. Laboratuvardan çıkıp, eve doğru yürürlerken,

– Bugün fareleri iyice inceledim baba!, demiş Marya. Onlar aslında çok zeki hayvanlar.

– Evet öyledirler, demiş babası. Örneğin karışık yolların çıkışına peyniri koyuyoruz, girişte de fareyi bırakıyoruz. Fare, her türlü yolu deniyor ve en sonunda peyniri buluyor! Bir de “hayvanların zekası yoktur”, derler. Ben fareleri çok zeki buluyorum, demiş Marya, minik fareyi düşünerek.

Birden Marya cebinde bir kıpırtı hissetmiş ve cebinde hareket eden minik fareyi görmüş.

– Evet aslında zekiyiz, demiş minik fare, yalnızca Marya'nın duyacağı bir sesle. Sanki ona işaret parmağını dudaklarına götürerek, “sus” diyormuş. Eve vardıklarında, Marya, hemen bahçeye çıkmış. Kız kardeşi okula gittiğinden beri Marya, belki de ilk kez bahçeye çıkıyormuş. Hemen cebinden minik dostu fareyi çıkarmış, toprağa koymuş. Fare, doğduğundan beri hiç basmadığı toprağa yatmış, yuvarlanmış, Marya, sesini çıkarmadan bir süre onu izlemiş.

– Seni kaçak seni! Eğer babam, laboratuvardan benimle birlikte çıktığını öğrenirse, bir daha beni asla oraya götürmez. Seni benim çıkardığımı zanneder! Yarın ilk işim seni laboratuvardaki yaşadığın yere götürmek olacak!

– Tamam Marya, haklısın, yarın tekrar beni cam bölmeme götürürsün. Ama istersen bugünü benimle sohbet ederek ve bana bir şeyler öğreterek geçirebilirsin!

– Şimdi seni daha da eğlendireceğim, demiş Marya. Hemen koşa koşa, okuduğu ve en sevdiği kitap olan deneyler kitabını getirmiş. Bir deneyi doğru yapınca, diğerlerini de yapmak istiyormuş. Bu da onu mutlu ediyormuş. Böylece, öğrenme merakı, her yeni şey öğrendiğinde daha da artıyormuş.

– Hadi bakalım, bana bu deneyi yapmama yardım et, demiş Marya. Malzeme listesini okumaya başlamış.

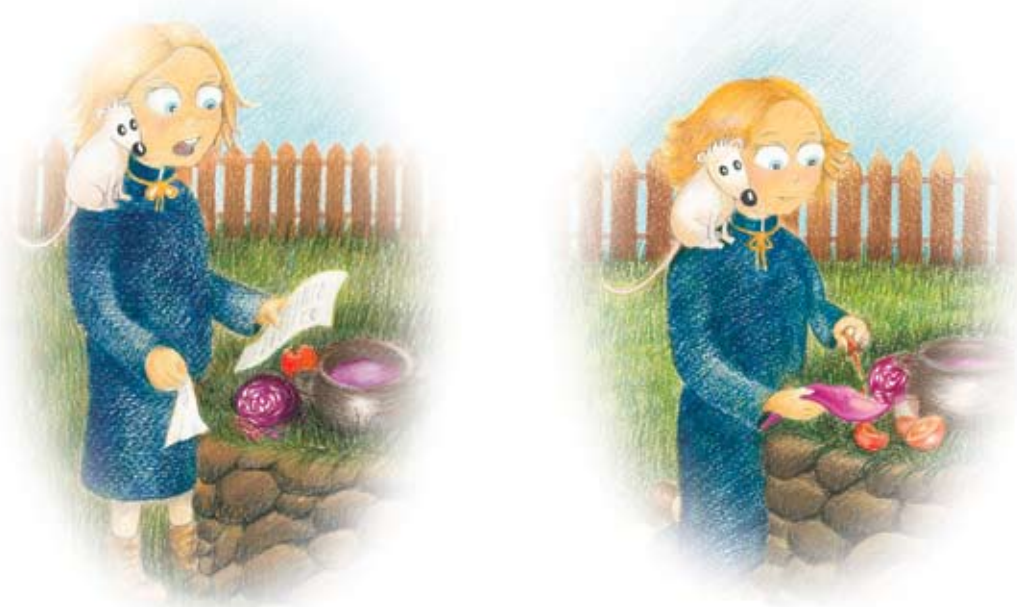
– Önce doğranmış kırmızı lahana, bir tencere ılık su, bir beyaz mendil, bir portakal. Listeyi aklında tutarak mutfığa koşan Marya, malzemeleri, annesinin de yardımıyla hazırladıktan sonra, hepsini bahçeye, minik farenin yanına taşımış. Annesi kızının bahçeye çıktığına çok sevinmiş. Marya başlamış deneyin yapılışını okumaya:

– İlk önce ince doğranmış lahanaları, ılık suyu atıyoruz. Suyun rengi eflatun olunca içine beyaz mendilimizi koyuyoruz. Mendilimiz de tamamen eflatun rengini alınca, suyunu sıkıyor ve kurumaya bırakıyoruz. Tamam, buraya kadar oldu. Şimdi mendilin kurummasını bekleyelim, demiş Marya.

– Ee? diye sormuş fare, Bu deneyin amacı ne?

– Bu deneyin amacı, asit içeren maddelerin (portakal suyu) renk üzerindeki etkisini gözlemlemek, demiş Marya bilmiş bilmiş. Bir süre sonra, kuruması için bırakılan mendil kurumuş ve tekrar deney malzemelerinin yanına gitmişler.

– “Bak şimdi küçük farecik, eflatun mendilimin üzerine portakal suyu damlatıyorum, hangi renk olduğunu sen söyle”, demiş ve portakal suyunu eflatun mendilin üzerine damlatmaya başlamış. “COSSS”, diye bir sesle mendile akan portakal suyu damlaları, damladıkları yeri anında pembeye çevirmiş.

– Çok renkli, güzel bir mendilim oldu!, demiş Marya neşeli bir sesle. Babama bunun nasıl olduğunu hemen anlatmalıyım.

Marya koşa koşa, çalışma odasına, babasının yanına gitmiş ve başlamış deneyi anlatmaya. Babası, Marya’nın heyecanlı heyecanlı anlattıklarını dinliyor ve başını aşağı yukarı sallıyormuş. Marya anlattıklarını bitirince, babasına deneyi yaparken kullandığı mendili göstermiş.

– Çok güzel, bak bugün yeni bir şey daha öğrendin! demiş babası. Haydi şimdi anneni bekletmeyelim.

Akşam yemeği için mutfığa geçmişler. Marya’nın aklına küçük dostu fare gelmiş. “Onun da karnı acıkmiş olmalı” diye düşünmüş. Babasının anlattığı labirent deneyini hatırlamış.

– Demek ki fareler peyniri seviyor, deyip, yemek sonrasında küçük dostu için dolaptan kocaman bir parça peynir almış ve doğru bahçeye çıkmış. Ama farecik ortalarda görünmüyormuş. Marya telaşlanmış. Evde bir fare olduğunu ve onun kaybolduğunu kimseye söyleyemezmiş. Hava iyice kararınca kadar, kısık sesle de olsa fareciğe seslenip durmuş. Ama farecik ortalarda yokmuş. Peyniri bir kenara bırakarak, çaresizlik içinde eve dönmüş.

Ertesi sabah da, ondan sonraki birkaç gün de, farecikten haber çıkmamış. Ancak, peynir ortadan yok olmuş. Marya farecikten umudunu kesip, tekrar yalnız kaldığını düşünmüş. Can sıkıntısını gidermek için babasının çalışma odasına gitmiş. Kendine uygun bir kitap bulmak için kitapları karıştırmış. Deney kitabının yanında “Madenler” adlı bir kitap gözüne çarpmış.

– Maden mi? O da ne? demiş. Hemen sözlüğü açmış ve “maden” sözcüğü-
nün anlamını okumaya başlamış.

- Maden: Genellikle yerin altında, bazen de üstünde bulunan, çeşitli iç ve doğal etkenlerle oluşan ve ekonomik değer taşıyan mineral ya da fosil.

Genellikle yerin altında, genellikle yerin altında... Tabii ya minik fare yerin altında olmalıydı. Marya hemen bahçeye çıkıp, bahçede küçük dostunun girebileceği bir delik aramış. İşte tam orada, kırmızı lahana deneyini yaptığı yerde bir delik varmış. Deliğe doğru eğilip, seslenmeye başlamış:

– FARECİİİİİİİK, fareciiiik! Fareeeeeeeeeee! Derinlerden bir ses geliyormuş. Bu sesin kendi küçük faresinin sesi olabileceğini düşünmüş.

– Geliyorum Marya, bekle beni! Bir süre sonra minik fare, ağzında kocaman gümüş gibi beyaz bir taşla delikten çıkmış.

– Bunu benim için mi getirdin? Bu çok güzel bir taş, çok teşekkür ederim. Nereden buldun bunu? diye sormuş Marya.

– Bahçenizde bir delik açmaya kalktım. Tam o deliğin altından da bir köstebeğin açtığı yol geçiyormuş. Bu yolu izledim ve bir maden ocağına çıktım. Yerin metrelerce altındaydım. İşte orada gözüme bu parlak taş ilişti, demiş fare.

– Madem sen bu taşı bir maden ocağında buldun, o halde gel hemen, babamın “madenler” adlı kitabına bakalım. Bana verdiğin taşın ne olduğunu öğrenelim, demiş Marya ve fareciği elbisesinin cebine koyarak, koşu koşu çalışma odasına gitmiş.

Kitabı açmış ve sayfalarını çevirmeye başlamış. Kitaptaki resimlerden, elindeki gümüş gibi beyaz taşın en çok benzeyen taşı aramış. Tam “Kitapta bu elimizdeki taşın benzeyen bir maden yok” diyormuş ki, son resimdeki taşın, elindeki taşın çok benzediğini fark etmiş.

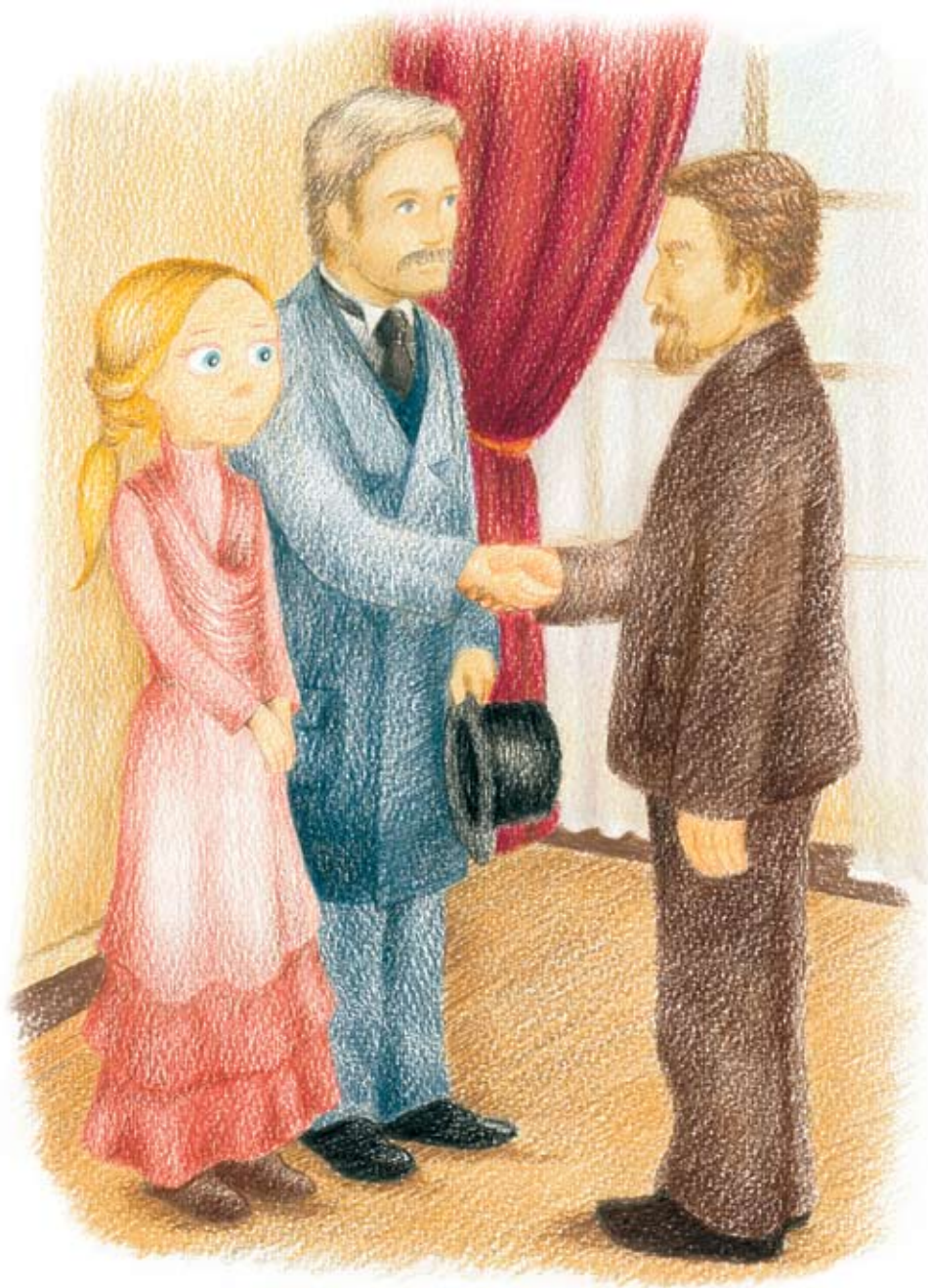
– İşte, bu taş! Adı URANYUM’muş! Marya fareciğe hemen koca bir dilim peynir vermiş ve onu babasının laboratuvarına götürmek üzere bir kutuya koymuş. Sonra, minik dostunun hediyesini bir kavanoza koymuş ve ağzını sıkıca kapatmış. Marya, o günden sonra, her gün uyumadan önce, o gün yaşadıklarını kavanozdaki uranyum taşına anlatıyormuş.

– Eskiden minik fare ile konuşurdum, artık seninle konuşacağım!, demiş Marya minik dostunu düşünerek... Marya kavanozundaki uranyuma,

– Keşke kız kardeşim Bronya da burada olsa, seni onun da görmesini çok isterdim, demiş ve yatağına yatıp, taşını düşünerek uykuya dalmış.

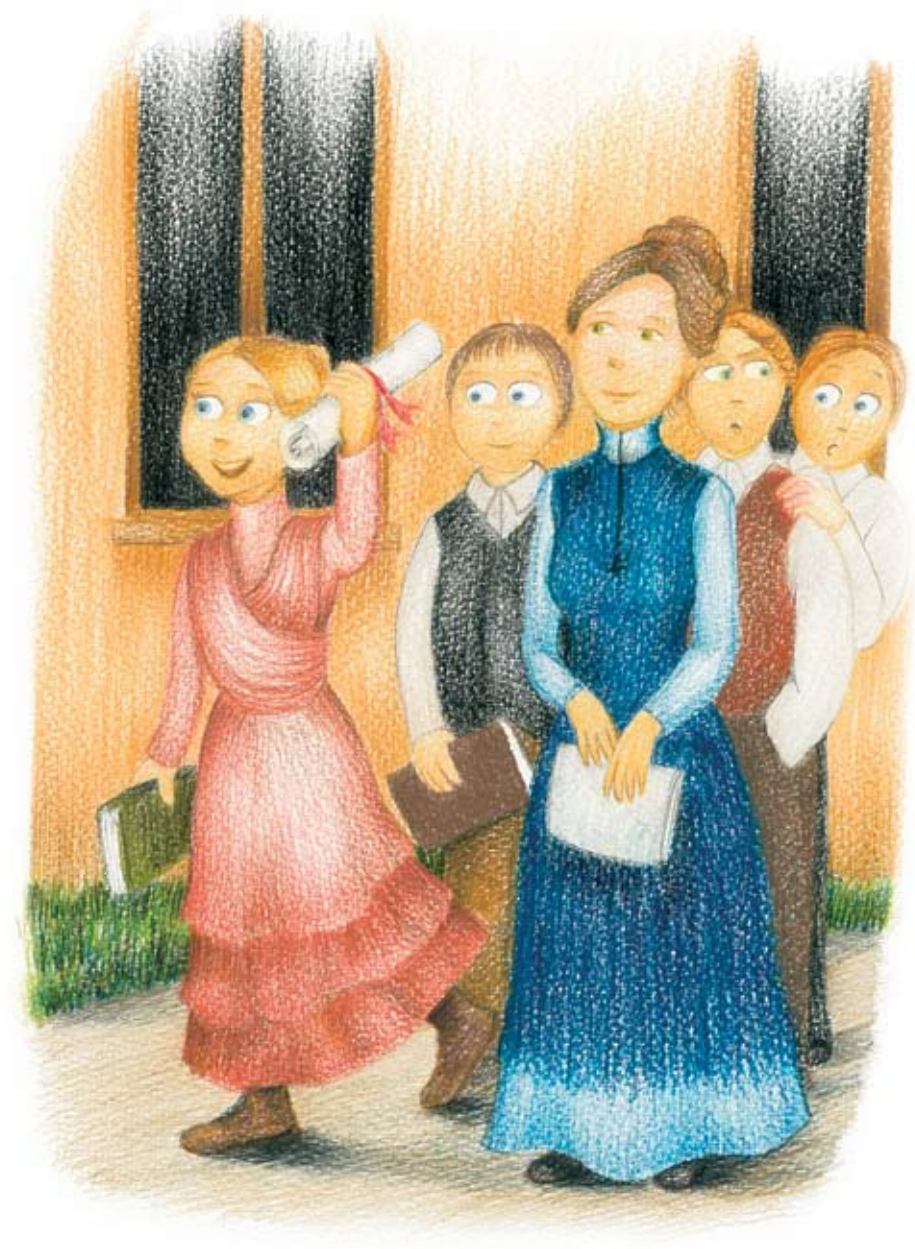
Marya’nın öğrendiği fen bilgilerini deneye dönüştürebilmesi ve bu deneylere çok ilgi duyması, öğretmenlerinin de dikkatini çekiyormuş. Marya, her şeyi kolayca öğrenme yeteneği sayesinde okulunu çok kısa sürede başarıyla bitirmiş. Herkes Marya’nın liseyi de okumasını istiyormuş. Ancak Marya’nın yaşadığı dönemde kız çocukları liseye gönderilmiyormuş. Çok yoksul bir ailenin çocuğu olması da ayrı bir engelmış. Bütün bu olumsuzluklara karşın babası Marya’nın öğrenme isteğini ve üstün yeteneğini değerlendirmeyi çok istiyormuş.

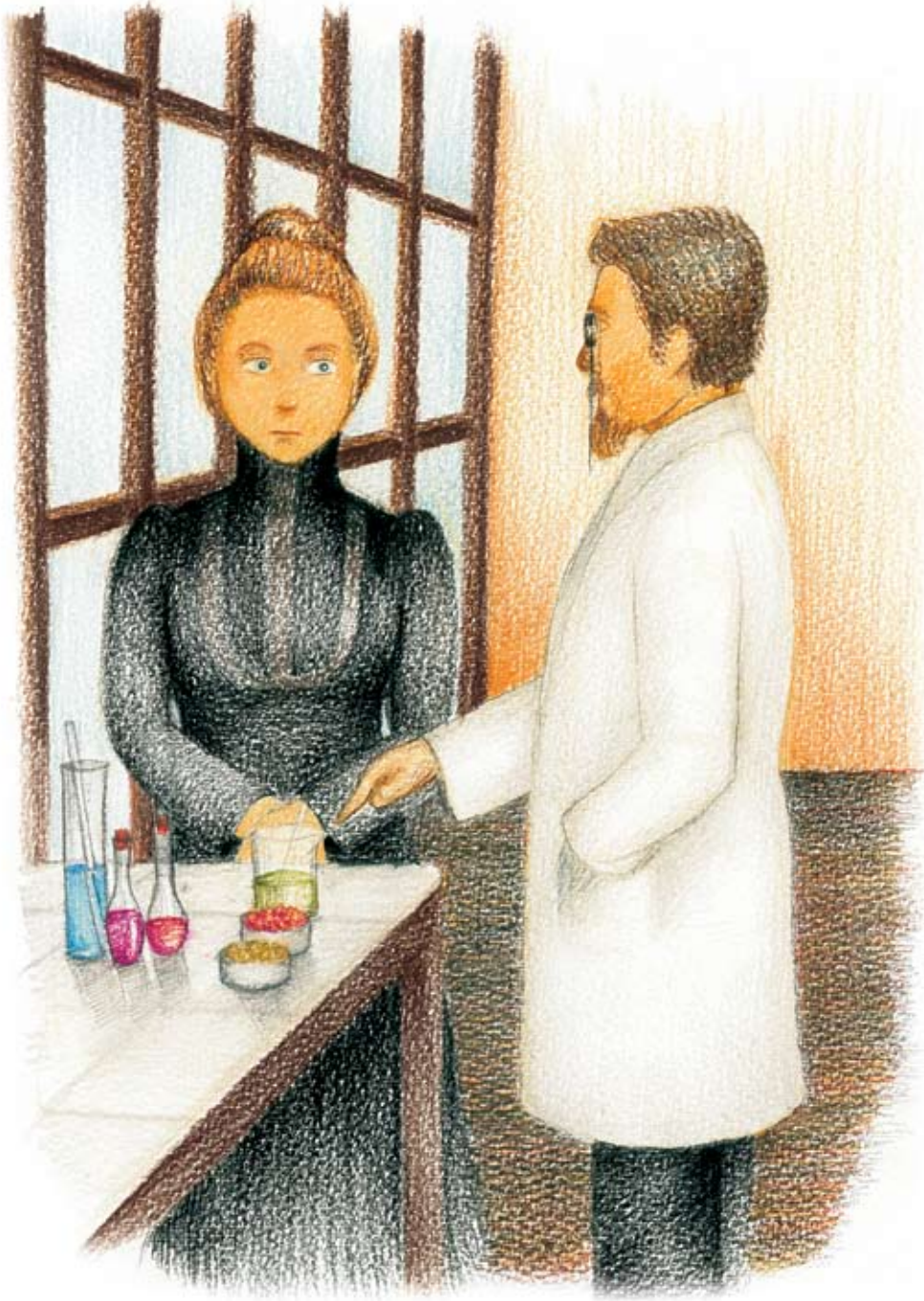

Bir gün babası ve Marya yakındaki bir lisenin müdürüyle konuşmaya gitmişler. Babası yaptığı işin ne derece doğru olduğundan emin değildi. Çünkü, lisedeki bütün öğrenciler erkek çocuklarmış. Babası Marya'nın öğrenme tutkusunu ve yeteneklerini lisenin müdürüne anlatmış. Aslında müdür de tüm çocukların okula gitmesini; kız ya da erkek ayrımı yapılmamasını istiyormuş. Ayrıca, Marya'nın öğrenme hevesi ve okuma isteği, onun bir kız çocuğu olması nedeniyle engellenmemeli, diye düşünüyormuş. Bu Marya için büyük bir şans olmuş.

Mücadeleler sonunda Marya liseye kabul edilmiş. Ancak, yoksul bir ailenin çocuğu olduğu için çalışmak zorundaymış. Marya babasına yük olmamak için çok çalışıyor, hem ders veriyor, hem de derslerine çalışıyormuş. Marya'nın okulun ilk günlerinde açlıktan bayılması, öğretmenlerini ve babasını çok üzmüş. Ama, Marya'nın içindeki istek öyle büyükmüş ki, ne olursa olsun çalışmaya ve her gün yeni bir şeyler öğrenmeye devam ediyormuş. Sonunda liseyi de birincilikle bitirmiş. Onun bu başarısı diğer kız çocuklarına ve anne babalara örnek olmuş. Bunu duyan bütün kasabalılar da kız çocuklarını liseye göndermeye başlamışlar.

Şimdi Marya'nın en büyük isteği; dünyaca ünlü bilim insanlarından ders almak ve daha da çok şey öğrenmekmiş. Babası Marya'ya burs bulabilmek için bir çok yere başvurmuş. Sonunda, Marya okulunda çok başarılı olduğu için, devleti ona para yardımı yaparak, onu Paris'te okutmaya karar vermiş. Marya Paris'e gitmiş. Orada bir çok bilim insanıyla tanışmış, onlardan ders almaya başlamış. Burs olarak aldığı para ona yetmediği için, para kazanmak için yine ders veriyor, çoğu zaman da aç kalıyormuş. Ama Marya'nın içindeki öğrenme isteği ona hep güç veriyormuş.

Sıkıntılı anlarında yanından hiç ayırmadığı "Uranyum"la konuşuyor, ona sıkıntılarını anlatıp, planlarından, deneylerinden ilk önce onu haberdar ediyormuş.

– Sevgili Uranyum, ben yeni şeyler bulmak, yeni şeyler öğrenmek için buradayım. İçim öğrenme arzusuyla dolu. Dünya gizemlerle dolu. Ne kadar okusam, ne kadar araştırırsam, hala o kadar çok şey var ki öğrenilecek.

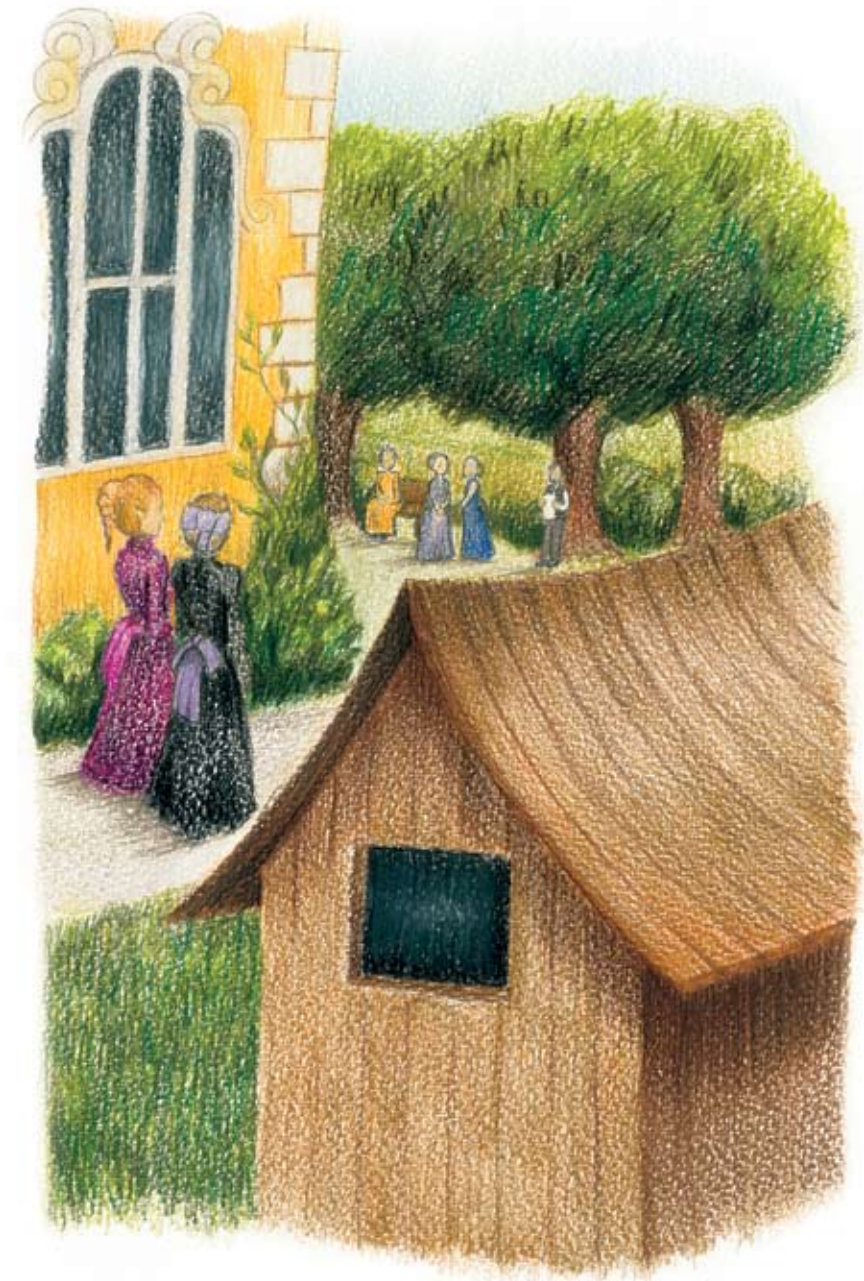

Marya hergün yeni şeyler öğreniyor, laboratuvarında araştırmalar yapıyormuş. Marya çalıştığı laboratuvarında onun gibi araştırmacı olan Pierre Curie ile tanışmış. Pierre Curie de devamlı çalışıyor, deneyler yapıyor, hiç yorulmuyormuş. Birbirlerini ve öğrenmeyi seven bu iki çalışkan insan, sonunda evlenerek, birlikte çalışmaya başlamışlar. Artık ona herkes Fransızca Marya'nın karşılığı olarak Marie diyormuş.

Bir gün eşi ile beraber çalıştıkları üniversiteden araştırmaları için bir laboratuvar istemişler. Bu istekleri yerine getirilmeyince yılmamış ve üniversitenin bahçesine baraka kurarak, çalışmalarına orada devam etmişler.

Maria ve eşi baraka laboratuvarlarında Uranyum taşının üzerinde yaptıkları deneyler sonucunda, "radyum" ve "polonyum" diye adlandırdıkları iki element bulmuşlar. Maria, ülkesinin adı Polonya olduğu için bulduğu elemente "Polonyum" adını vermiş. Bu başarısından dolayı, "bilim tarihine geçen ilk kadın" olmuş. Uranyum taşıyla yaptığı çalışmalar nedeniyle, Nobel Kimya Ödülü ve Nobel Fizik Ödülü'nü almaya hak kazanmış.

Marya, hiçbir karşılık beklemeden, daha çok öğrenmek için uğraşmış. Aç kalmış, ama yılmamış. Hiç bir şey onu öğrenmekten alıkoyamamış. O bulduğu şeylerle insanlığın yararına çalışmış. Bulduğu element, hastalıkların iyileşmesinde ve ilaç yapımında kullanılmış...

Sevgili, "Uranyum"unu ne mi yapmış? Ölünceye kadar baş ucundan hiç ayırmamış.

Evet çocuklar, insanların istediklerine ulaşabilmeleri için, çalışmaları gerekir. Marya'nın da istediği "hep daha fazla öğrenmek" idi. O bu isteğine tüm yaşamını adadı. Hep daha fazlasını öğrenmek istedi. Öğrendikleri ile insanlık için yararlı şeyler keşfetti. Marya isteğini, karşılaştığı tüm zorluklara karşın gerçekleştirdi. Eğer siz de isterseniz, öğrenmek için çalışırsanız, siz de yaşamdan ne istediğinizi anlar ve hedefinize ulaşabilirsiniz.

MARIE CURIE
(1867-1934)

Polonya'nın Varşova kehrinde doğan Marie, güçlü belleğiyle dikkat çekti. Henüz dört yaşındayken, okumayı öğrendi ve hep, "öğrenme" arzusu ile büyüdü. Babası fizik ve matematik profesörü olan Marie, yedi yaşındayken, annesini kaybetti. Parasal olanaksızlıklar nedeniyle, kardeşi Bronya'yla çalışıp, birbirlerinin üniversite tahsili yapmalarını sağladılar.

1891'de Paris'e, Sorbonne'daki Bilim Fakültesine gitti.

1894'de matematik lisansını aldı.

1895'de, yine kendisi gibi hayatını bilime adanmış olan, Pierre Curie'le evlendi.

1898'de birlikte "Polonyum" ve "Radyum"u bularak ilk kez bilim tarihine geçtiler.

1903 yılında fizikte doktora derecesini aldı. Yine aynı yıl eşi ve Henri Becquerel'le birlikte radyoaktifliğe ilişkin çalışmalarıyla "Nobel Fizik Ödülü"nü aldılar.

1906 yılında ise eşi Pierre Curie'nin ölümünden sonra, fizik laboratuvarındaki yönetim Marie Curie'ye kaldı ve Sorbonne Üniversitesi'ndeki "ilk kadın öğretim görevlisi" oldu.

1910'da, radyoaktif üzerine gerçekleştirdiği bilimsel çalışmaları nedeniyle,

1911 yılında, Nobel Kimya Ödülünü kazandı.

1914 yılında, Paris Üniversitesi, "Radyum Enstitüsü"nün kurulmasına öncülük etti.

1934 yılına kadar, araştırmalarla, yeni buluşlarla geçen yaşamı, bu tarihte "radyoaktivite"nin neden olduğu "kan kanseri" nedeniyle sona erdi.

Fiziğe olan katkıları yalnızca, kendine iki Nobel Ödülü getiren çalışmalarıyla değil, aynı zamanda, kendinden sonra gelen "nükleer fizikçiler ve kimyacılar kuşağı" üzerinde bıraktığı kalıcı etkilerle belirlenen Marie Curie, bilimsel buluşların, hiçbir karşılık beklemezsiniz, insanlığın hizmetine sunulması gerektiğini, ölünceye kadar inançla savunarak, bilim tarihindeki yerini almıştır.

